

На рѣце държеше момиченце сухичко и като звѣзда хубаво. Стария слуга разтовареше една мѣска, на която пѣргаво, живо момченце подаваше по кривачка храстена шюма, която мѣската лакомо лапаше.

Въглищаря и жена му кланяшкомъ доближихъ болярката; по богатитѣ нейны дрехы, по вървежа ѝ, по нейното пристѣпване, познаваше са че трѣба да е или княгиня или нѣкоя болярка. „Глѣдай, мѣжо, глѣдай, казваше въглищарката на мѣжа си, какъвъ тънъкъ коприненъ сукманъ! колко ли тъканъ, колко ли чюдо пары трѣба за него? ами по рѣкавитѣ ѝ що е криволецъ, що е чюдо конзоръ, лѣкатено, лѣкатено че са захласнало, и сичко преплѣтено, Божке, съ злато! ами пѣкъ калевричкитѣ ѝ каквы сѣ бѣлы като черешенъ цвѣтъ, и на сѣка връхъ ходилото отгорѣ обшитъ сърменъ клонъ!“ Но мѣжа изгълчѣ жена си, каза ѝ: Тебѣ ума ти бѣга сѣ подирѣ пусты работы! че за чюдо нещо ли е голѣмцы и богаты хора скѣпы примѣны да носятъ? Хубавата дреха пѣкъ неправи челѣка нито пò-добрѣ, нито пò-честитѣ: Ёще и друго: дѣ знашь съ тѣзи тѣсны сърмены калеврички колко вървежь е извървяла болярката и презъ каквы хрѣбавы пѣтища е минала. . . .“